

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **B. U.**, nar. X, Mongolsko, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2013, č.j. OAM-167/ZA-ZA13-ZA04-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 26. 6. 2013, č.j. OAM-167/ZA-ZA13-ZA04-2013, kterým byla žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná v souladu s § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“).

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím z důvodu, že žalovaný nedostatečně zdůvodnil stanovisko, na jehož základě označil Mongolsko za bezpečnou zemi původu dle § 2 odst. 2 azylového zákona. Žalobce poukazuje v tomto směru na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zmiňuje také nedostatky podkladů, z nichž žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel. Uvádí jednak nekonkrétnost zdroje označeného jako Infobanka ČTK a zároveň nesouhlasí s využití podkladového materiálu, jehož původcem je sám žalovaný.

Žalobce dále namítá, že žalovaný pomíjí faktickou stránku jeho případu. V této souvislosti zmiňuje především skutečnost, že je v Mongolsku trestně stíhán pro zpronevěru

peněz, které však nezpronevěřil, ale přišel o ně uložením trestu propadnutí věci, který mu byl uložen v České republice. Dále uvádí, že v řízení předložil žalovanému doklad, že mu mongolská ambasáda v důsledku zmíněného trestního stíhání v Mongolsku odmítla vydat cestovní doklad. Tento postup Mongolska nemůže mít podle žalobce jiný smysl, než navodit situaci, kdy na žalobci, který zůstává bez cestovního dokladu, bude vykonán trest vyhoštění. V případě, že by žalobce cestovní doklad dostal, mohl by samozřejmě vykonat trest vyhoštění vycestováním do jiné země než do Mongolska. Postup Mongolského státu vůči své osobě považuje žalobce za zjevné obcházení obvyklých mezinárodních procedur, podle kterých by Mongolsko mělo na žalobce vydat mezinárodní zatykač a žalobce by proti svému vydání mohl brojit v rámci vydávacího řízení podle trestního řádu. Domnívá se, že vzhledem ke všem okolnostem svého případu by pak pravděpodobně bylo rozhodnuto, že jeho vydání do Mongolska není přípustné.

V doplnění žaloby žalobce dodává, že v důsledku napadeného rozhodnutí může dojít ke zpretrhání rodinných vazeb s jeho zletilým synem, který žije na území České republiky. V narušení rodinných vazeb žalobce shledává rozpor s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).

V doplnění žalobce znovu zmiňuje také své obavy z návratu do Mongolska, kde je trestně stíhán. Za relevantní považuje zejména fakt, že je ve své zemi původu stíhán za čin, za který byl již v České republice pravomocně odsouzen. Tato skutečnost, dle jeho názoru, odporuje čl. 6 Úmluvy a také čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Na podporu svých tvrzení uvádí, že sekretářka z jeho kanceláře v Mongolsku již čelila pronásledování a nátlaku ze strany tamních orgánů činných v trestním řízení. Žalobce v této souvislosti poukazuje na čl. 4 odst. 4 směrnice rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004, jenž stanoví: *„Skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení újmy se již nebude opakovat.“* Žalobce dodává, že si je vědom, že uvedené ustanovení míří primárně na skutečnost pronásledování žadatele samotného, avšak domnívá se, že je možné jej vztáhnout nejen na rodinné příslušníky, ale i jiné osoby, které jsou pronásledovány ve spojitosti s žadatelem, tak jako je tomu u jeho sekretářky v souvislosti s jeho případem. Uzavírá, že neudělením mezinárodní ochrany se žalovaný dopustil také porušení článku 3 Úmluvy a článku 3 Úmluvy proti mučení a napadené rozhodnutí je také v rozporu se zásadou *non-refoulement*, která je součástí mezinárodního práva.

Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by v průběhu řízení porušil některé stanovení správního řádu či azylového zákona a následně vydal nezákonné rozhodnutí. Odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalovaného a na napadené rozhodnutí.

Žalovaný trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl a opatřil si veškeré potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení dospěl k závěru, že na případ žalobce je nutno aplikovat institut bezpečné země původu a jeho žádost tedy byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

Žalovaný má za to, že zcela v souladu se zákonem a Směrnicí Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka vyhodnotil Mongolsko za bezpečnou zemi původu a to na základě shromážděných nezávislých dokumentů. Ty jsou uvedeny v žalobcem napadaném

podkladu označeném jako Dokument oddělení zahraničních vztahů a informací odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 9. 2012. Žalovaný uvádí, že pravidelně shromažďuje široké portfolio informací o zemi původu, které hodnotí, přičemž tyto informace pocházejí z rozmanitých a plně nezávislých zdrojů, jak je vyžadováno výše uvedenou směrnicí.

K tvrzení žalobce, že mu hrozí vážná újma v podobě trestního stíhání na území Mongolska žalovaný poznamenává, že mu nepřísluší hodnotit, zda byl či nebyl spáchán trestný čin, případně míru žalobcova zavinění. Pokud kompetentní mongolské státní orgány shledají, že byl spáchán trestný čin, pak je v jejich pravomoci uložit za takovýto trestný čin odpovídající trest. Samo probíhající trestní řízení ve věci spáchaného trestného činu, ze kterého je žalobce obviněn, nelze podle žalovaného považovat za azylově relevantní skutečnost. Zároveň nemůže přisvědčit ani tvrzení žalobce, že mu hrozí nepřiměřený trest za jednání, které nezavinil, neboť byl na území České republiky odsouzen a potrestán mimo odnětí svobody též propadnutím majetku a uložením pokuty. Do této situace se žalobce dostal výhradně svým protiprávním jednáním, přičemž si musel být vědom, že se takto vystavuje riziku podaných žalob a trestního stíhání též na území Mongolska.

Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že mu mongolská ambasáda účelově odmítla vydat cestovní doklad, aby byl vyhoštěn přímo do Mongolska. Podle žalovaného jde o spekulaci, kterou žalobce během správního řízení nijak nepodložil.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by při svém postupu porušil žalobcem ustanovení azylového zákona či správního řádu a nedomnívá se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo že by žalobce byl zkrácen na svých právech.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterým je vázán a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že žalobce dne 30. 5. 2013 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako hlavní důvod proč se nechce vrátit do své vlasti původu, tj. do Mongolska, uvedl, že je tam proti němu vedeno trestní řízení a on nechce být trestán za tutéž věc dvakrát, když již byl odsouzen na území České republiky. Mimo to dodal, že se bojí v Mongolsku výhrůžek, aniž blíže specifikoval jejich původce.

Dne 13. 6. 2013 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, při kterém žalobce zopakoval a v některých ohledech rozvedl důvody, pro které podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Specifikoval zejména, že mu vyhrožují a vydírají ho lidé, vůči nimž nedokázal splnit své závazky plynoucí z jeho tehdejšího podnikání, jež spočívalo ve zprostředkování práce pro mongolské občany v České republice. Na podporu svých tvrzení předložil prohlášení své sekretářky, která žije v Mongolsku. O žalobcově žádosti rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

V projednávaném případě byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná ve smyslu § 16 odst. 1 písm. d) azylového zákona, pro skutečnost, že žalobce přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu.

Definice bezpečné země původu je obsažena v § 2 odst. 1 azylového zákona a je poněkud odlišná od definice obsažené v příloze II Směrnice Rady 2005/85/ES. Podle vnitrostátní české úpravy se bezpečnou zemí původu rozumí stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, v

němž státní moc dodržuje lidská práva a je způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a azylového zákona, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

Institut „bezpečné země původu“ slouží zejména ke zrychlení řízení o mezinárodní ochraně a snížení zatíženosti azylového systému v členských státech EU. Důsledkem jeho aplikace je zamítnutí žádosti žadatele jako zjevně nedůvodné, ovšem pouze tehdy, pokud nebude prokázáno, že v konkrétním případě určitý stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze.

Otázkou posouzení bezpečné země původu se zabýval rozšířený devítičlenný senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107, dostupné na www.nssoud.cz, přičemž vyslovil následující právní názor: *„Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.“* Rozšířený senát v odůvodnění uvedeného usnesení dále vyslovil: *„zjevnou nedůvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany je však nutno posuzovat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany upravených zákonem o azylu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany lze tedy zamítnout podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, je-li skutečně zjevně nedůvodná nejen z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu, ale i z hlediska § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Tomu nebrání ani dikce § 14 zákona o azylu. I v případě rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu totiž [...] musely být v předchozím řízení nutně zvažovány případné důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud nebyly shledány, tedy žádost byla vyhodnocena z hlediska tohoto ustanovení jako zjevně nedůvodná, je třeba se dále zabývat tím, zda zde nejsou relevantní důvody podle § 14 zákona o azylu. Obdobné závěry platí i pro azyl a doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14b zákona o azylu.“*

Jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 nebo 2 azylového zákona proto může být podle výše předestřených závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zamítnuta pouze taková žádost o udělení mezinárodní ochrany, která je zjevně nedůvodná z hlediska všech forem mezinárodní ochrany, tj. z hlediska § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b azylového zákona.

Úkolem soudu je proto nyní posoudit, zda žalovaný uvedenou povinnost splnil a náležitě zdůvodnil, proč žalobcovu žádost považuje za zjevně nedůvodnou z hlediska všech v úvahu připadajících zákonných forem mezinárodní ochrany. Pokud by žalovaný neaplikoval § 16 odst. 1 písm. d) azylového zákona restriktivně, mohl by jeho užitím omezit procesní práva žalobce, jakožto žadatele o mezinárodní ochranu.

Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že má strach z vydírání a vyhrožování, pronásledování od osob, kterým měl zprostředkovat práci v České republice, což však nezajistil a zároveň o jejich peníze přišel. V tomto směru lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se otázkou pronásledování ze strany soukromých osob zabývala. V rozsudku č.j. 4 Azs 23/2003-65 ze dne 31. 10. 2003 Nejvyšší správní soud uvedl: *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé*

osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).“ V rozsudku č.j. 4 Azs 5/2003-51 ze dne 27. 8. 2003 uvedený závěr NSS ještě dále rozvinul: „...žalobkyně, jak sama uvedla, byla vydírána mafii, a ve skutečnosti tak měla ekonomické problémy, když při svém podnikání musela platit neoprávněně peníze neznámým soukromým osobám. Proto je nutno odmítnout i mylné přesvědčení stěžovatelky, že právě toto jednání mafie lze podřadit pod důvody pro udělení azylu, když již Městský soud v Praze správně dovodil, že se měla obrátit na příslušné orgány státu se žádostí o ochranu, což vůbec neučinila. Za této situace ztrácí opodstatnění námitka stěžovatelky, že jí státní orgány v Gruzii nejsou schopny poskytnout proti tomuto jednání mafie ochranu, když tyto orgány o poskytnutí takové ochrany vůbec nepožádala.“

Z prohlášení žalobce sekretářky, kterým žalobce hrozbu pronásledování dokládá, nevyplývá, že by se některém z případů jí popisovaného vyhrožování či násilí páchaného proti její osobě, obrátila na policii. Za těchto okolností nelze než souhlasit se závěrem žalovaného, který situaci žalobce v jeho vlasti nevyhodnotil za natolik palčivou, aby byla důvodem pro udělení azylu dle § 12 azylového zákona.

Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 azylového zákona představuje jednu z alternativních cest udělení mezinárodní ochrany. Text uvedeného ustanovení operuje s formulací „případy hodné zvláštního zřetele“, což je neurčitý právní pojem umožňující uplatnění správního uvážení ze strany správního orgánu. Zároveň však ustanovení § 13 azylového zákona stanoví podmínky objektivní, které musejí být naplněny, aby vůbec mohlo správní uvážení nastoupit. V posuzovaném případě žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani při pohovorech neuvedl skutečnosti, které by z hlediska § 13 azylového zákona byly relevantní a žalovaný správně vyhodnotil jeho žádost v tomto ohledu jako nedůvodnou.

Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska zmíněného ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí splnil, když se věnoval zejména zdravotnímu stavu žalobce, který v průběhu správního řízení uvedl, že trpí hepatitidou typu C.

Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b azylového zákona.

Doplňková ochrana dle § 14a azylového zákona se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, která popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, dostupném na www.nssoud.cz. Podle cit. rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí

(reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.“

Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobci nehrozí v případě návratu do Mongolska vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 azylového zákona. Žalovaný se v odůvodnění jednotlivě vyjádřil k možným formám vážné újmy, jež jsou ve zmíněném ustanovení azylového zákona vyjmenovány.

Žalobce v žalobních námítkách zejména namítal, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) citovaného zákona, jelikož neudělením mezinárodní ochrany dojde k porušení jeho práva na respektování rodinného a soukromého života zaručeného čl. 8 Úmluvy, čímž Česká republika poruší své povinnosti, k jejichž dodržování se ratifikací Úmluvy zavázala. Žalobcově námitce nedává soud za pravdu a naopak se ztotožňuje se závěry žalovaného, který vycházel z úvahy, že žalobci bylo uloženo vyhoštění jako součást trestu za jeho protiprávní činnost na území České republiky a již při uložení uvedeného trestu nebyly shledány skutečnosti, jež by bránily vycestování žalobce. Byť je v tomto směru odůvodnění žalovaného poněkud zkratkovité, lze souhlasit, že žalobcem namítaný vztah se synem není z uvedené perspektivy nově vyvstalou skutečností, která by již hodnocení z hlediska souladu s čl. 8 Úmluvy nebyla podrobena.

Stejně tak soud nesouhlasí s žalobcovou námitkou, že je ve své zemi původu stíhán za čin, za který byl již v České republice pravomocně odsouzen, přičemž tato skutečnost odporuje čl. 6 Úmluvy. Žalobce uvedenou námitkou předjímá výsledek řízení a během pohovoru, jež se konal 13. 6. 2013 sám připustil, že informace o trestním řízení získává zprostředkovaně a aktuálně nemá přehled o tom, v jakém stádiu se jeho trestní stíhání v Mongolsku nachází.

Ani porušení čl. 3 Úmluvy, respektive Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, jež žalobce namítal, nelze přisvědčit. Nehledě na to, že je žalobcova námitka poměrně obecná, věnoval se žalovaný otázce hrozícího mučení v odůvodnění k § 14a azylového zákona, jež soud považuje za dostatečné. Nad to soud připomíná, že samotné Mongolsko patří mezi země, jež Úmluvu proti mučení ratifikovaly. Za těchto okolností není na místě předpokládat z pozice tuzemského správního orgánu či soudu, že by Mongolsko mělo své mezinárodní závazky porušovat a to tím spíše, kdy takovému závěru nespovídají žádné další důkazy či alespoň indicie.

Soud konečně nedospěl k závěru, že by napadeným rozhodnutím byla porušena zásada *non-refoulement*, jak žalobce namítal. Uvedený princip je zakotven v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a zakazuje vyhostit či jakýmkoli způsobem navrátit uprchlíka do zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Žalobce ve správním řízení žádný z výše uvedených důvodů ohrožení nenamítal a jeho argumentaci poukazující na zásadu *non-refoulement* proto soud považuje za nemístnou.

Doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny dle § 14b azylového zákona se v případě hodném zvláštního zřetele udělí cizinci, jehož rodinný příslušník požívá doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Ani tyto předpoklady však žalobce nesplnil a ze strany žalovaného proto nebyl důvod výše zmíněné ustanovení aplikovat.

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil. Jestliže žalobce namítal, že žalovaný vycházel z podkladů, jež sám vytvořil, nelze tuto námitku přijmout. Sporným je v tomto případě dokument „Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu“ ze dne 10. 9. 2012, vytvořený oddělením zahraničních vztahů a informací o zemích původu, odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR. Z uvedených zdrojů

v závěru materiálu lze vyčíst, že jde o kompilát vycházející z několika nezávislých dokumentů, jejichž autorem není sám žalovaný.

Lze uzavřít, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi, z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil. Na základě těchto a výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. 1. 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v. r.
samosoudkyně